

O prknech, která znamenají holly ood

pondělí 28. října 2013 / 2. číslo, 11. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Pochyby na jevišti i v hledišti

Na prkna kláštereckého kulturního domu zavítal včera starý známý Libor Ulovec. Někteří z diváků možná měli problém ho poznat v mužských šatech. Naposledy jsme Libora Ulovce viděli na divadelních žních v monodramatu Svou vlastní ženou v roce 2009.

Včerejší hru spojovalo s tou minulou nejen kontroverzní téma, ale také pocit, kdo jsi bez viny, hod' kamenem. A tak se empatie k otci Flynovi či sestře Aloysius mezi diváky přelávaly jako mexická vlna. Otevřený konec nechal na každém z nás rozhodnutí, ke komu se přikloní, kdo měl nakonec "pravdu", a především v každém vzbudil pochyby o vlastních "pravdách".

Nakonec tak zbyla jediná nezpochybnitelná pravda - Divadlo SoliTEater je soubor, na který se vyplatí chodit.

Ať si kdo chce, říká co chce

Lucie Kopecká

Představení bylo zajímavé, líbilo se nám. Herecké výkony byly výborné a jak se naučili role, to bylo obdivuhodné.

Jiří Hnilička

Strhující, silné. Moc se mi líbila paní Jeřábková jako paní ředitelka. Výborný herecký výkon.

Dita Jandová

Od dnešního představení jsem měla velká očekávání. Možná až moc. Téma bylo náročné a první půlku mi dalo velkou práci udržet pozornost. Naopak druhá půlka měla pro mě velký spád. Nejvíce se mi líbily herecké výkony sester. Sestru Aloysius jsem v duchu proklínala, jaká je to fúrie. A sestra James to byl báječný výkon - naviky se hraje těžko a navíc tak, aby nenudili a byly uvěřitelné. Celkově se mi líbil otevřený konec.

Petr Beníšek

Hezké. Zajímavé. Je vidět, že to bylo výborně napsané. Zpočátku jsem to moc nevěřil faráři, ale postupem času to začalo nabírat ty správné grády. Konec byl na mě moc ustřížený.

František Jandl

Zpočátku to bylo takové nudné, ale pak už to bylo dobré. Bavil jsem se.

Jaký režisér, taková hra

Rozhovor s režisérem a představitelem hlavní role Liborem Ulovcem

Pro Libora Ulovce musíte mít zkrátka slabost. Je tak přátelský a vždy dobře naladěný, že jsem se ho po skončení rozhovoru musela zeptat, jestli má nějakou špatnou vlastnost. Hned na mě vypálil, že je ukecaný. Že by?

Libore, co je nového u vás v souboru od doby, co jsi tu byl naposledy?

Máme novou divadelní hru, která se jmenuje Pochyby, a všechny na ni srdečně zvu.

Víš, že ty noviny vyjdou až zítra...

Aha. Čtyři roky mi trvalo, než jsem našel hru, která by dostatečně navázala na předchozí představení. A jsem rád, že se nám ji podařilo nejenom najít, ale i zinscenovat. Od představení Svou vlastní ženou (která mimochodem vyhrála divácké hlasování v roce 2009, pozn. red.) mi rukama prošla spousta her a našel jsem až Pochyby.

Proč zrovna toto téma? Proč Pochyby?

To téma je úplně náhoda. Hledal jsem hru pro malý počet herců, ideálně pro tři, čtyři herce. A Pochyby proto, že se mi to hodně hodně líbilo. Viděl jsem i ten film, to je pravda, ale samotná hra mě prostě uchvátila. Je dost ukecaná, tak jsme ji museli prokrátit. Primárně jsem tedy nehledal téma, ale nosnou hru pro malý počet herců.

Proč sis hru sám nepřeložil?

Protože už byla přeložená. V tom mezidobí jsem ale našel jinou hru, kterou jsem si chtěl sám překládat. Tu teď děláme s režisérem Kodešem, který se tady v úterý předvede s Amadeem, ve kterém také hrají malou roličku - na začátku říkám dobrý den a na konci nashledanou. Hra se jmenuje Léčitel a měla by mít premiéru v lednu. Nakonec jsem to nepřekládal proto, že autor (Brian Friel, pozn. red.) je poměrně slavný a nechce, aby mu jeho hry kdokoliv překládal a inscenoval. Takže jsme museli projít docela náročné kolečko, proč zrovna my bychom to měli dělat, ale stejně nám nakonec překlad nedovolili a musela to překládat profesionální překladatelka se životopisem. Je ale pravda, že hledám i v hrách, které tady inscenované ještě nikdy nebyly. Což je zrovna případ Léčitele. I když už to také není pravda, protože jak jsme se s tím tak dlouho zaobírali, tak se to mezitím dostalo do Čech a po hře sáhlo Divadlo v Celetné.

Co bylo pro tebe jako režiséra při Pochybách nejtěžší?

Tak především chci říct, že už nikdy nebudu režisovat a zároveň hrát. To skutečně není dobré.

Pokračování na druhé straně

Jaký režisér, taková hra

Když jsme měli po premiéře, tak Jarda Kodeš ke mně přišel a povídá - dobrý, líbilo se mi to, ale teď začni režírovat taky trochu sebe. Po velké Charlotte (dvouhodinová hra Svou vlastní ženou, ve které hraje Libor Ulovec úplně sám, pozn. red.) mi trochu narostl hřebínek a já jsem si prostě myslel, že to přece dám, ne, vždyť to jsou tři scény. No a pan Ulovec usnul na vavřínech a zjistil, že to až tak nedal.

Nebyl to tedy průser, ale bylo to poučení a opravdu si myslím, že u nás amatérů nejde, aby jeden člověk režíroval a zároveň hrál velkou roli, protože nemá ten nadhled. A co byl největší oříšek? Ta hra je hrozně užvaněná a museli jsme ji zkrátit, což byl první oříšek a další oříšek z režiséřského hlediska byl, že se tam stále jen sedí. Tam se vede dialog u stolu v ředitelně a na lavičce v zahradě. Takže jsem se zaměřil hlavně na práci s herci, a proto jsem se tak málo zaměřil na práci sám se sebou (smích). Buzeroval jsem děvčata a musím říct, že jejich výkony tomu odpovídají. Zase abych se nechlubil, že by to bez mého režijního vedení holky nebyly schopné uhrát. Hra má půvab v tom, že se to dá odehrát v malé pohybové dynamice, a přesto je působivá. Takže i když tam nejsou žádné zbesíle akce, ale jen se sedí a povídá, tak je to díky děvcům tak herecky zvládnuté, že to divák vydrží a baví ho to. Baví ho sledovat rozhovor, což je zajímavé.

Téma hry je poměrně kontroverzní, i když už se o zneužívání dětí v církvi mluví. Setkali jste se někdy s nějakou „zvláštní“ reakcí?

Omlouvám se, že se zase odvolávám na Charlotte, ale tam je to téma mnohem explicitnější. Homosexualita, sexualita jako taková. Tady se o tom mluví spíše v náznacích. Myslím, že to téma by mohlo rozrušit možná nějaké opravdu zavilé katolíky. Moje děti chodí do církevní školy a celý pedagogický sbor na hře byl. A zrovna v těchto kruzích se hra setkala s velkou odezvou. Takže jednoduchá odpověď na tvou otázku - ne, nesetkali.

Jak probíhal konkurz na černošku?

Za prvé je obecně těžké sehnat černošku. My jsme si byli vědomi toho, že to bez černošky nemá smysl. Ta scéna je tak zásadní, i pro pochopení sestry Aloysius a její situace, že se to bez ní prostě nedá odehrát. Mohli jsme zvolit variantu, kterou má Divadlo Kolowrat, kde černošku hrála Eva Salzmánová a byla nalíčená hnědou barvou. Což možná profesionální divadlo snese, ale u amatérského divadla by to působilo směšně. Pak jsme zvažovali nějakou cizinku nebo Romku, ale jak je to zasazené do té reality, tak bychom to museli dost upravit.

Pak mi jeden známý řekl o černošce, která by chtěla dělat divadlo, ale že ho nikdy nehrála, že zpívá. Takže jsme řekli, šup sem s ní, protože už jsme zkoušeli a to byl poslední článek, abychom hru mohli realizovat. Přišla Martha, řekla achóó a já jsem padl do kolien, protože jsem nevěděl, jak to obhájíme, když je Marthina čeština tak specifická. Ale ona je nesmírně pilná, je tomu představení navíc strašlivě oddaná a po pár zkouškách se už projevila tak, jako se projevovává dnes na představení. Vůbec ta spolupráce s ní je vynikající. Je bezvadná a navíc do představení vnáší barevnost. Celá hra je stylizovaná do černobílé, scéna i kostýmy a ona tam opravdu vnáší barevnost. Bez toho by hra nešla inscenovat tak, aby měla takový účinek, jako má teď. Takže opět odpověď na tvou otázku - konkurz nebyl, byla jedna černoška a byla to ta nejlepší černoška v Praze, co v Praze, v celých Čechách, jakou jsme vůbec mohli mít.

Prozrad', jak jsi měl dělat divadlo s Honzou Milotou, jak to bylo?

To prozradím velmi rád. My s Honzou BUDEME dělat divadlo. Zkoušeli jsme Pinterova Správce, pak nám sice trochu spadl řemen, což se někdy stává, já od toho textu ustoupil a teď znovu hledám text. Mám jeden, který bych mu chtěl nabídnout a mám dvě knížky, o kterých uvažuji, že by byla pěkná jejich dramata, ale sám to neumím a neznám nikoho, kdo by pro mě tu dramaturgii udělal. S Honzou bych určitě rád dělal divadlo, protože to, co předvedl v Příliš hluché samotě, mě naprosto přesvědčilo, že to bude výborný partner.

V Klášterci je hodně oblíbené Rádobydivadlo Klapý. Jak ses k nim dostal?

Rádobydivadlo znají u amatérů snad všichni. Když jsem přišel se hrou Léčitel, což jsou původně čtyři monology, tak mi bylo jasné, že to nemůžu režírovat sám. Přemýšlel jsem, co s tím. A protože se Jarda Kodeš moc hezky vyjadřoval k mému předchozímu představení, tak jsem ho poprosil s tím, že mám takový zvláštní text a že bych byl rád, kdyby se toho ujal jako režisér. Že je to těžké, ale že to není standardní činohra a že by ho to mohlo zajímat. Poslal jsem mu text a on ho přijal s tím, že je to opravdu zajímavé, že to pro něj bude výzva. Ale že teď dělá v Klapý Amadea a že se tomu bude moct režírovat až pak. A co čert nechtěl, asi dva měsíce na to jsme spolu mluvili o Léčitelovi a z Jardy Kodeše jen tak mezi řečí vypadlo, že mu v Amadeovi někdo odřekl malou roli. A já jsem si říkal, že když on se tak ochotně ujal té naší hry, tak jestli by nechtěl, že bych tam zaskočil. Tak daleko z Prahy to zase není a byla to malá role. On se ošál, že to není pro mě, že je to malá role, která říká jen tři věty. A já na to - není malých rolí, já to udělám rád.

No jo, to jsem ale nevěděl, jaký mají Klapáci strašlivý záběr. Najednou příští týden do Kroměříže, pak hned do Ostravy a další týden zase jinam. Naštěstí představitel Salieriho Václav Špirit nežije v Čechách, takže jezdíme takové bloky, kdy se ve 14 dnech zahrájí třeba tři představení. A já bohužel se svým povoláním nejsem schopen se takhle moc angažovat. Ale Klapáci takhle pracují. To je opravdu neuvěřitelné, jak moc oni jezdí hrát. Teď do toho moje povolání, naše divadlo, zkoušky na Léčitele a doma už mě kvůli tomu taky hnali. Takže nakonec to skončilo tak, že se za mě sehnala alternace a ne všechna představení odehrávám já. Takže já jako jediný mám v Klapý alternaci na roli, která má dvě věty (smích).

Jak jsi spokojený s dnešním představením?

Jsem hodně spokojený, myslím, že to vyšlo báječně. Trochu jsem se toho obával, protože hrací prostor je trochu jiný než tam, kde hrajeme. Taky jsem se bál, protože jsme přijeli s nějakým očekáváním od diváků a to tě vždycky nejvíc svazuje, když chceš dostát svým kvalitám. Tady je konkurence velká, máte tu samé oceněné a ověčené hry a teď do toho nějaké Pochyby. Ale myslím si, že diváci dali najevo, že se jim to líbilo.

Ale já jsem spokojený s každým představením, protože holky jsou báječné a já nemám obavu, že by se něco pokazilo. Hrál se nám pěkně také proto, že Honza Milota dostal svému prohlášení ze Žňovin č. 6 z roku 2009, kdy řekl, že souborům děláte pomyšlení. Ten článek se přímo takhle jmenuje. A je to pravda. My jsme si nepřivezli ani jednu rekvizitu, všechno jsme si to tady napůjčovali, kluci makali, všechno nám sehnali, stůl, židle, lavičku a navíc nám svítili a zučili. Honza Škach a Saša Pílský to opravdu udělali tak, jako by tu hru s námi hráli a jsem jim za to vděčný, protože bez nich by to představení nebylo takové, jaké bylo.

Ať si kdo chce, říká co chce

Jana Dimunová

Já jsem nadšená. Bylo to hodně dobré, úvahové divadlo. Kladlo zajímavé otázky na spoustu aktuálních věcí.

Miroslav Bilík

Já jsem v podstatě nevěděl, na co jdu. Měl jsem pochyby. A skončilo to tak, že je mám pořád, protože nevím, jak to vlastně dopadlo. A teď k tomu souboru a hře. Bylo naprosto perfektně zahrané hodně těžké a kontroverzní téma. A jak říkám, do teď nevím, kde je ta pravda. Bylo to ale tak výborně zahrané, že jsem chvílemi tu paní ředitelku nenáviděl a myslel jsem si něco o inkvizici.

Lenka Jandlová Ježková

Dnešní představení mě tak zvláštně nabudilo. V rámci víry nejen v boha, ale i v rámci víry v člověka.

Jaroslava Staňková

Představení se mi líbilo, ale musím říct, že pro mě bylo docela náročné.

Jiří Fiala

Bylo to pěkné. Doopravdy mě představení uchvátilo. Bylo to drama, nebyl to můj šálek čaje, ale bylo to zajímavé téma a výborné herecké výkony.

Festivalový plakát Štěpána Malasta

